

VIISIKKO

WARUM, NUR WARUM?

Voiko kansa olla niin mänttliä kuin kustantajat ajattelevat sen olevan? Onko niin, etteivät suomalaiset ansaitse saada lukea äidinkielellään mitään kunnollista?

Ovatko sarjakuvien julkaisupäätöksiä tekevät todella vilpittömästi tietämättömiä siitä, mitä maailmalla tapahtuu? Paneeko Frankfurtin kirjamesseujen hulina Suomen pojilta ja tytöiltä pään niin pyörälle, että he valitsevat ensimmäisen käteen sattuvan sarjakuvan?

Onko Sanoma Oy:n yleinen tuotto ja sarjakuvaosaston erityinen tuotto niin pieni, että rimaa ei voi edes yrittää nostaa? Eikö yhtiössä todellakaan tajuta, miksi **Asterix** ja **Tenavat** jauhavat rahaa kotiinpäin? Eikö tule mieleenkään, että ne ovat esimerkkejä korkealaatuisista, suosituista sarjakuvista?

Miten **Viisikko**-sarjakuvan tapainen keskinkertaisuus onnistuu murtamaan julkaisukynnyksen? Tehdäänkö julkaisupäätökset yksinomaan pohjoismaisista yhteispainatuksista riippuen? Mitä jos tilanne olisi yhtä idioottimainen kaunokirjallisuuden julkaisemisen suhteen?

Miksi **Viisikko**-sarjakuvien kanssa lukee versaalilla **Enid Blytonin** nimi ja kakkosivulla mainitaan sarjakuvan perustuvan **Claude Voillerin** romaaniin **Les Cinq et le galion d'or**?

HEI, POJU, MITÄS
TÄÄLLÄ TAPAHTUU?

Miksi minulle tulee mieleen **Eino Leinon** sanat:

Miks meillä kaikki kaunis tahtoo kuolla

ja suuri surkastua alhaiseen?

Miks meillä on niin monta mieli-puolta?

Miks vähän käyttäjiä kanteleen?

Heikki Jokinen

Viisikko ja **Aarrelaiva**

Viisikko ja **inkaveistos**

Claude Voillerin romaanien pohjalta käsikirjoittanut **Serge Rosenzweig** ja piirtänyt **Bernard Dufossé**. Suomentanut **Helena Ikävalko**. Sanoma Osakeyhtiö

Reilut kymmenen vuotta on kulunut siitä, kun allekirjoittanut ahmi **Enid Blytonin Viisikko** -kirjoja. Silloin alkoivat myös ilmestyä **Claude Voillerin** puoliksi sarjakuva-puoliksi romaanikirjat, joissa kirjallisen kerronnan vierellä kulki viereisellä sivulla sama tarina sarjakuvana.

Sarja oli hyvin piirretty, jota tuskin voi sanoa Sanomien uusimmasta sarjakuvakokeilusta, joka sekini perustuu **Enid Blytonin** ranskalaisen työnjatkajan **Claude Voillerin Viisikko**-sarjaan.

Enid Blytonin tyylille tämä sarjakuva ainakin on ollut uskollinen: vauhti ja jännitys tuntui samalta kuin kirjoissa. Vain **Blytonin** kirjoille ominainen jatkuva herkuttelu puuttuu.

Henkilöhahmotkin ovat melko uskollisesti samat, mikäli oikein muistan (aika ei riitä yhdenkään romaanin uudelleenlukuun, totta puhuen ei oikein halukaan). Uskon, että **Viisikko** -ikäiset toivottavat sarjan tervetulleeksi.

Piirrostojo on taustojen ja vartaloliikkeiden ja anatomian suhteen hyvää, mutta kasvokuvissa menee paikoin niin pieleen, että! Minkä ihmeen takia hahmojen on koko ajan ilmeiltävä niin, että takariville näkyy, vaikkei kyseessä ole teatteritaide vaan sarjakuva, jossa sielun syvyyksien liikkeet voi taitava piirtäjä tuoda esille väheeleisesti, mutta puhuttelevasti.

No, on toki liikaa vaatia syviä sielunliikkeitä **Viisikoilta**, mutta tuo ylenmääräinen naamajumppa alkoi käydä hermoille. Lisäksi eräs älytön yksityiskohta: pojaksi tekeytyvällä **Paulalla** on pitkät ja sirot lady'n kynnet.

No, toivottavasti tämä sarja on ennusmerkki siitä, että **Sanomat** ryhtyy harrastamaan vähän muitakin sarjakuvia kuin niitä vanhoja tuttuja ja turvallisia. Pelko pois ja lisää uusia nimikkeitä, myös vartuneemmalle lukijakunnalle!

Anne Lohikari